

Dine inanmak ya da gelişigüzel yaşamak

Kaynaklar:

Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, Herkese Lazım olan İman, İslam ahlakı, Namaz kitabı, Dinimizislam.com sitesi, Peygamberler tarihi ansiklopedisi, İslam alimleri ansiklopedisi, Türkiye gazetesi arşivi.

Günümüz dünyasında her birimiz, hayatın hızla aktığı, her şeyin sürekli değiştiği bir ortamda yaşıyoruz. Bu hız, bizi bazen düşünmeden kararlar almaya, gelişigüzel bir hayat tarzını benimsemeye itiyor. Yani ezbere hayatlar yaşıyoruz. Düşünmeden, çevredekilerin yaptığına bakıp onları taklit ederek akışına yaşıyoruz. Gerçek hayatın hızı yetmiyormuşçasına bir de sanal hayatın süratli ve albenisi yüksek akışı eklenince boşlukta hissedenler hızla çoğaldı. Ama biz insanız ve ne kadar örtmeye, duyarsızlaşmaya çalışsak da bu boşluk hissi derin ıstıraplara yol açıyor. Hayatın anlamı nedir, niye bu dünyadayız, bu hayatta nasıl mutlu olacağız, öldükten sonra ne olacak, Cennete gitmek istiyoruz ama bu halimizle mi, eğer değilse ne yapmak lazım, Allahü teala affetmez mi, rastgele yaşasak ama kul hakkı yemesek iyi insan olmaya yetmez mi, kimsenin dine uyduğu yok, biz de uymasak ne olur, din insanların özgürlüğünü kısıtlamıyor mu, din iyi bir şey ise niye İslam ülkelerinin hali bu kadar harap? vs. vs. Kimileri içindeki o boşluk hissini ve vicdanından gelen sesi eğlenceyle, içkiyle, kumarla, uyuşturucuyla bastırmaya çalışsa da akli başında gençler kendi kendini kandırmayı tercih etmeyip bu sorgulamaları yapmayı ve doğru bir hayat rotası çizmeyi istiyorlar.

İşte, bu arayışa giren gençlerimiz değişik fikir akımları ile, ideolojilerle karşılaşıyor. Ateist, deist, agnostik, panteist, tengrici, sekülarist, nihilist, apatheist ve daha birçok -ist ile muhatap olan gencimiz ya bunlardan birine sapıyor ya da kafası daha da karışarak bunalıma giriyor yahut "arayış filan boş iştir, bir daha mı geleceğiz dünyaya, vur patlasın çal oynasın" deyip sefih bir hayata meylediyor.

Halbuki hayatı rastgele, gelişigüzel yaşamamak, bizden evvel yaşayanların hayatlarını inceleyip ders almak, her gördüğünü tefekkür edip ibret almak çok elzendir ve dinimizin emridir. Bir arayışa giren akli başında her gencimizin aradığı soruların cevapları güzel dinimizde vardır.

[Tam İlmihal Birinci Kısım 24.madde] Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerimin birçok yerlerinde, **(Sizden evvel gelip geçenlerin hayatlarını, gittikleri yolları ve başlarına gelenleri, gözden geçirip, onlardan ders alınız. Yerleri, gökleri, canlıları, cansızları ve kendinizi inceleyiniz! Gördüklerinizin içini, özünü araştırınız. Bütün bunlarda yerleşdirmiş olduğum kuvvetimi, kudretimi, büyüklüğümü ve hakimiyetimi bulunuz, görünüz, anlayınız!)** mealinde emirler buyurmaktadır.

Soru: Deistlerin dediği gibi din olmadan akilla da doğru yol bulunabilir mi?

[Herkes Lazım olan İman] **Tarihi inceleyecek olursak, insanların önlerinde, Allahü teâlâ'nın gönderdiği bir rehber olmadan kendi başlarına gittiklerinde, hep yanlış yollara saptıklarını görürüz.** İnsan, kendisini yaratan büyük kudret sahibinin var olduğunu, akli sâyesinde anladı. Fakat, ona giden yolu bulamadı. Peygamberleri işitmeyenler, hâlıkı evvelâ etraflarında aradı. Kendilerine en büyük faidesi olan güneşi, yaratıcı sandılar ve ona tapmağa başladılar. Sonra, büyük tabiat güçlerini, fırtınayı, ateşi, kabaran denizi, yanar dağları ve benzerlerini gördükçe bunları yaratıcının muâvinleri zan ettiler. Her biri için bir (Suret, alamet) yapmağa kalkdılar. Bundan da putlar doğdu. Böylece, çeşitli putlar zuhûr etti. Bunların gazabından korkdular ve onlara kurbanlar kesdiler. Hattâ, insanları bile bu putlara kurban ettiler. Her yeni hâdise karşısında, putların miktarı da arttı. İslamiyet zuhûr ettiği zaman Kabe-i muazzamada 360 put vardı. Kısacası, insan, (BİR), ezeli ve ebedi olan Allahü teâlâyı kendi başına bir türlü tanıyamadı. Bugün bile güneşe ve ateşe tapanlar vardır. Bunlara şaşmamalıdır. **Çünkü, rehbersiz, karanlıkta doğru yol bulunamaz.** Kur'ân-ı kerimde, İsrâ suresinin onbeşinci âyetinde mealen, (Biz, Peygamber göndererek bildirmeden önce azap yapıcı değiliz) buyurulmaktadır.

Dünyanın başlangıcından günümüze kadar tecrübelerle anlaşılmıştır ki, insanoğlu sadece akıllarıyla kendilerine faydeli olan şeyleri elde edebilip, zararlı ve bozuk olan şeyleri, def etmeye muvaffak olamamışlardır.

[*Tam İlmihalde şöyle buyuruluyor*] **Akl, göz gibidir, din bilgileri de ışık gibidir.** Yani insanın akli, gözü gibi za'îf yaratılmıştır. Gözümüz, maddeleri, cisimleri karanlıkta göremiyor. Allahü teâlâ, görme âletimizden faydelenmemiz için, güneşi, ışığı yaratmıştır. Güneşin ve çeşitli ışık kaynaklarının nuru olmasaydı, gözümüz işe yaramazdı. Tehlikeli cisimlerden, zararlı yerlerden kaçamaz, faydeli şeyleri bulamazdık. Evet, gözünü açmayan veya gözü bozuk olan, güneşten faydelenemez. Fakat, bunların güneşe kabahat bulmağa hakları olmaz.

Aklımız da, yalnız başına ma'neviyyâtı, faydeli, zararlı şeyleri anlayamıyor. Allahü teâlâ, aklımızdan faydelenmemiz için, Peygamberleri, islamiyet ışığını yarattı. Peygamberler, dünyada ve ahirette rahat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımız bulamaz, işe yaramazdı. Tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık. **Evet, islamiyete uymayan veya akli az olan kimseler ve milletler, Peygamberlerden faydelenemez.** Dünyada ve ahirette tehlikelerden, zararlardan kurtulamaz. Fen vâsıtaları, mevki, rütbe, para ne kadar bol olursa olsun, Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslimat" gösterdiği yolda gitmedikce, hiçbir ferd, hiçbir cemiyet mes'ûd olamaz. Ne kadar neş'eli, sevinçli görünseler de, içleri kan ağlamaktadır. Dünyada da, ahirette de rahat ve mes'ûd yaşayanlar, ancak, Peygamberlere uyanlardır. Rahata, saadete kavuşmak için, müslüman olduğunu söylemek, müslüman görünmek yetişmez. Müslümanlığı iyi öğrenmek ve emirlere, yasaklara uymak lazımdır.

Sual: Din ne demektir? Olmazsa olmaz bir şey midir?

(Din), insanları se'âdet-i ebediyyeye götürmek için Allahü teâlâ tarafından gösterilen yol demektir. Din ismi altında insanların uydurduğu iğri yollara din denmez, dinsizlik ve kafirlik denir.

Allahü teâlâ, insanları yarattığı vakit onlara faydeli olan şeyleri emir etmiş, zararlı olan şeyleri yasak etmiştir. **Faidesi kat'î olanların yapılmasını, lüzum-i zarûrî ile emir etmiştir. Bunları yapmak, (Farz) olmuştur. Faideli şeylerden, yapılması, lüzum-i gayr-ı zarûrî olanlar da, (Sünnet) olmuştur. Zararı kat'î olanları terk etmek, lüzum-i zarûrî olup, bunlar (Haram) olmuştur. Terk edilmesi, lüzum-i gayr-ı zarûrî olanlar, (Mekruh) olmuştur.** Bazı işlerin yapılıp yapılmaması, kulların ihtiyarına bırakılmıştır ki, bunlara (Mübah) denir. Mübahlar, iyi niyet ile yapılırsa, sevab verilir. İyi niyet ile yapılmazsa, günah olur.

[Dinimizin emirleri ilaç gibidir. Kesin kullanılması gereken ilaçlar farz olmuş, buna yardımcı ilaçlar sünnet olmuştur. Günümüzde nasıl antibiyotiklere, aşılar, kanser ilaçlarına çok önem veriliyorsa, eskiler de dinin emirlerine daha fazla bir titizlikle yaklaşırlarmış. İlacı doğru öğrenmeye, doğru uygulamaya çok önem verirlermiş. İlim ortadan kalktıkça bu anlayış da beraberinde ortadan kaybolmaya başladı. Din deyince insanlar basit bir şey olarak telakki etmeye başladı. O da olur, bu da olur, önemli olan niyet, sen niyete bak gibi anlayışlar türedi. Her şeyi sorgulamanın ön planda tutulduğu ve bu hususta da aklını rehber kabul etmesinin telkin edildiği bir eğitimden geçen gençlerimiz, her şeyin en iyisini bileceğini, bulacağını, her konuda uzman ve en iyi olabileceğini zannetmekteler. Tıp, hukuk, inşaat, elektrik gibi teknik gördüğü konularda işin uzmanına müracaatı lüzumlu görmelerine rağmen din konusunu basit görmekteler. (Okullarda din dersi önemi olmayan, matematik, fizik yanında kıymeti yok sayılan bir ders. Bazı test sınavlarında isteyen din kültürü sorularını çözsün, isteyen onun yerine hayat bilgisi soruları çözsün, deniyordu. Halbuki eskiden en zeki, kapasitesi yüksek kişiler imam olup halkın müşkül sorularını halleder, onlara rehberlik ederlermiş. Günümüzde dînî konular hep tartışma konusu yapılıyor. Kimi öyle diyor, kimi böyle diyor. Böyle bir ortamda yetişen insanlar, din bilgilerini basit şeylermiş gibi zannediyor.)

Din deyince günümüz Müslümanları sadece namaz, oruç, tespih çekmek gibi birkaç şeyi anlıyorlar. O anladıkları şeyleri de ya hiç yapmıyorlar ya da doğru yapmıyorlar. Halbuki İslâmiyet, hayatın bütün safhalarını içine alan bir hayat dinidir. Bir insanın ömrü boyunca yapacağı iş ve hareketlerin İslâm dîninde mutlak sûrette bir hükmü vardır. Çünkü İslâmiyet, müslümanlardan her an ve her işinde Allahü teâlânın rızâsı üzere bulunmayı istemektedir. Dünya hayatındaki başarı, mutluluk ve huzur bu hükümleri bilmeye ve uygulamaya bağlıdır. Bunlar bilinmediği ve uygulanmadığı için teknoloji ilerlemesine, maddi imkanlar artmasına rağmen insanlar birbirini yer hale gelmektedir.

Bazı insanların da din deyince ödü patlıyor. "Eyvah, bana din dedi, galiba dinden bahsedecek"! gibi tepkiler veriyor. Etraftaki kötü örnekleri göre göre dinden uzak durur hale geliyor. "Hacıdan, hocadan korkacaksın. Sağcıyım diyenden, dinden bahsedenden uzak duracaksın. Bunlar tehlikeli insan" gibi düşünüyor. Halbuki doğru bilgilere sahip olsalar, olayın aslını anlayacaklar. Sağcı ne demektir, solcu ne demektir, bunu bilmiyorlar ve bilmedikleri için çarpık düşünüyorlar. Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde bildirilen sağcılık ve solculuk siyasettekenden farklıdır. Sağcılardan kasıt, amel defteri sağdan verilen ve Cennet'e giden Müslümanlardır. Solcular ise, amel defteri soldan verilip Cehennem'e gidenlerdir.

Vakıa suresinde (Eshab-ül-meymene = Sağcı) ve (Eshab-ül-meş'eme = Solcu) ifadeleri geçer ve sağcıların [dine uyanların] Cennet ehli, solcuların [dine

uymayanların] Cehennem ehli olduğu bildirilir. Meymene; sağ, sağ kol, sağ taraf gibi anlamlara gelir. Eshab-ı meymene, sağcı demektir. Cennet'e gidecek mutlu kişilere denir. Meş'eme; sol, sol kol, sol taraf, uğursuzluk gibi anlamlara gelir. Eshab-ı meş'eme, solcu demektir. Cehennem'e gidecek bedbahtlara denir.

(Amel defterleri sağdan verilenler; ne mutlu o sağcılara! Kötülük işlediklerini belirtmek üzere, amel defterleri soldan verilenler; ne yazık o solculara!) [Vakıa 8,9]

Sağcı zannettikleri kişilerin, örgütlerin inanışlarını, icraatlarını inceleseler, bunların dine aykırı olduğunu, bunların aslında solcu olduklarını yani amel defterleri sol tarafından verilecekler grubundan olduğunu anlarlar. Bunlardan kimisi türbeleri yıktırıyor, bombalıyor, cihat adı altında teröristlik yapıp İslamiyet'e zarar veriyor. Kimisi hoşgörü adı altında Hristiyanların ve Yahudilerin de Cennete gideceklerini söylüyor, dinin emirlerini teferruat olarak görüyor, kelime-i tevhidin ilk yarısını söylemenin kafi geldiğini, "Muhammedün Resulullah" demenin şart olmadığını iddia ediyor. Bunlar sağcı yani amel defteri sağ tarafından verileceklerden nasıl olabilir? Yapılan işler hep sol taraftan işler. Bilen kişi için şaşırılacak bir durum yok. Aslında herkes tarafına uygun olanını yapıyor ama ışısız kalan yani ilimden mahrum olanlar durumu göremedikleri için anlayamıyor.]

İman etmek, bütün insanlara lazımdır. Herkes için iman zarûrîdir. İman edenlerin, farzları yapıp haramlardan kaçınması lazımdır. Her mümin, farzları yapmağa ve haramlardan kaçınmağa, yani müslüman olmağa memurdur.

[Zaruri demek, olmazsa olmaz demektir. Nasıl ki arabanın gitmesi için yakıt olması zaruri ise, insanın yaşaması için nefes alması zaruri ise bu da zaruridir, olmazsa olmazdır. "Araba gitsin istiyorum ama yakıt almasam olur mu" ya da "yaşamak istiyorum ama nefes almayı sevmiyorum" demek ne kadar acayıpsa dünya hayatına gelen kişinin inanmaması bundan daha acayıptır. Alimlerin sözü şuna benziyor: "Sınav salonunda olan bir kişinin sınavda olduğunu bilmesi, buna inanması zaruridir. Sınav salonunda olan kişi ise önündeki soruları çözmeye memurdur." Salonda olup da sınava inanmayan kişi çok aldanmıştır. Ona göre sınav salonu dolaşmak, eğlenmek, canı ne istiyorsa onu yapmak ve neticede süreyi doldurmak için var. Böyle kişiler dine inanmaz, çünkü dinimiz ona imtihan olduğunu bildiriyor, soruları çözmesi gerektiğini ve nasıl çözeceğini tarif ediyor. Bunlar ise hep nefse ters gelen şeyler.]

İmam-ı Ali "radıyallahü anh" buyurdu ki, (Müslümanlar, ahirete inanıyor. Kitabsız kafirler, inkâr ediyor. Tekrâr dirilmek olmasaydı, inanmayanlar birşey kazanmaz, müslümanlar da, zarar etmezdi. Fakat, kafirlerin dediği olmayınca, sonsuz azap çekeceklerdir). Sonsuz azapta kalmak, bir ihtimal bile olsa, bunu hangi akıl kabul eder? Halbuki, ahiret azapları, bir ihtimal değil, meydanda olan hakikatdir. O halde, inanmamak, akılsızlık oluyor.

İtikat edilecek şeyler, dinin esâsı, müslümanlığın zarûrî, lazım temeli olduğundan, bunları bildirmek ve öğrenmek herkese lazımdır. Bunları öğrenmek, her insanın birinci vazîfesidir. İman ve ahkam bilgilerini öğrenmeyen ve çocuklarına öğretmeyen, insanlık vazîfesini yapmamış olur. Bunları öğrenmek herkesin hakkıdır. İnsan haklarının birincisidir.

Sual: Din insanı kısıtlıyor. Hoşuna giden şeyleri yapma diyor veya hoşuna gitmeyen şeyleri yap diyor. Dünyaya bir daha gelmeyeceğiz. İsteddiğimiz gibi yaşamak lazım değil mi?

[Bir çocuğa göre istediği kadar şeker yemek, bir oturuşta bir kilo dondurma yemek, gece yarısına kadar sokakta oynamak, tehlikeli yerlere gitmek vs. hep özgürlüktür. Fakat büyükleri bunları kısıtlar. Bu kısıtlamalar çocuğun hiç hoşuna gitmez ve bunlara karşı çıkar. Sebebi ise aklının noksan olmasıdır. Tıpkı bunun gibi insanların akli da çocukları gibi kısadır, anlık zevklerini düşünür, ötesini göremez. Deniz altında köpek balıklarının vs. belgesellerini çeken kişiler, bir kafes içinde işlerini yapıyorlar. Peki kafes bunları kısıtlamış mı oluyor, yoksa korumuş mu oluyor? Bu adam kafes içinde mi daha özgürdür, yoksa dışarı çıksa mı?]

[Peygamberlerin gönderilmesi, İslamiyet'in emirleri] İnsanları cebr zinciri ile Cennete çekmek içindir. Nitekim (Zincirlerle Cennete çekilen insanlara hayret mi ediyorsun?) buyuruldu. İslamiyet, Cehennem gitmemeleri için, insanları bağlayan bir kemendir. Nitekim (Siz, pervâne gibi, kendinizi ateşe atıyorsunuz. Ben kemerinizden tutup geriye çekiyorum) buyuruldu. Allahü teâlânın cebbârlık [her istediğini yapmak] zincirinin halkalarından biri de, Peygamberlerin "aleyhimüsselam" sözleridir. İnsanlar, doğru yolu, iğri yollardan, bu sözler ile ayırabilir. Onların gösterdiği tehlikeden, insanda korku hâsıl olur. Bu ayırış bilgisi ile korku, akıl aynası üzerindeki tozları temizler. Akıl cilâlanıp, ahiret yolunu tutmanın, dünya zevklerine kapılmaktan daha iyi olacağını anlar. Bu anlayış, ahiret için çalışmak iradesini hâsıl eder. İnsanın uzuvları, iradesine tabi olduğundan, uzuvlar ahiret için çalışmaya başlar. Allahü teâlâ, bu zincir ile, seni zorla Cehennemden uzaklaştırmış, Cennete sürüklemiş olur. Peygamberler "aleyhimüsselam", koyun sürüsünün çobanına benzer. Sürünün sağ tarafında çayır olsa, sol tarafında mağara bulunsa, mağarada kurdular olsa, çoban, mağara tarafında durup, sopa sallayıp, koyunları korkutarak, çayır tarafına kovalar. İşte Peygamberlerin "aleyhimüsselam" gönderilmesi de, buna benzer.

Allahü teâlâ, insanları başıboş bırakmadı. Her istediklerini yapmaya izin vermedi. Nefslerinin arzularına ve tabî'î, hayvânî zevklerine, taşkın ve şaşkın olarak tabi olmalarını, böylece felaketlere sürüklenmelerini dilemedi. Rahat ve huzur içinde yaşamaları ve sonsuz saadete kavuşmaları için arzularını ve zevklerini kullanma yollarını gösterdi ve dünya ve ahiret saadetine sebep olan faydeli şeyleri yapmalarını emretti. Zararlı şeyleri yapmalarını yasak etti. Bu emirlere ve yasaklara (Ahkam-ı İslamiyye) denildi. **Dünyada rahat yaşamak, saadete kavuşmak isteyen, İslamiyete uymaya mecbûrdur.** Nefsinin ve tabiatının, İslamiyete uymayan arzularını terk etmesi lazımdır.

İnsan, çok defa hakiki güzelliği anıyamaz. Nefse güzel gelen ile, kalbe güzel geleni birbiri ile karıştırır. Kalb kuvvetli ise, hakiki güzelliği anlayıp, onu sever, bağlanır. Âyet-i kerimeler, hadis-i şerifler, Evliyanın sözleri, dua, tesbîh gibi kıymetli şeyler, aslında güzeldir. Çok tatlıdır. Kalbin nefse bağlılığı azalınca ve nefsin elinden kurtulunca, bunları okuduğu, duyduğu zaman, bunların güzelliğini anlar ve bağlanır da, insanın haberi olmaz. Kur'ân-ı kerim okuyunca veya dinleyince, zikir yapınca, ibadetleri yapınca, Allahü teâlâyı sever. Kalbi, nefsin elinden, baskısından kurtarmak için, nefsi ezmek, kalbi uyandırıp kuvvetlendirmek

lazımdır. Bu da, Resulullah'a uymakla olur. Muhammed aleyhisselama uyararak, kalbini nefsinin pençesinden kurtaran bir kimse, bir Velîyi incelerse, onun Resulullahın varisi, Allahın sevgili kulu olduğunu anlar. Allahü teâlâyı çok sevdiği için, Allahın sevdiğini de çok sever. Fakat, sevebilmek kolay birşey değildir. **Nefsin sevdiklerini, kalbin sevdiği hakiki güzellikler sanarak aldananlar çok olmuş, felakete sürüklenmişlerdir.**

Sual: Din bu kadar yararlı bir şey ise ve ihtiyaç ise dünya üzerindeki Müslüman sayısı niye bu kadar az?

[Evvela şunu bildirelim ki bir şeyin az olması onun yanlış olduğunu, çok olması da doğru olduğunu göstermez. Mesela dünya üstünde insan sayısından fazla sinek vardır ve bunlar necasete, pis şeylere konar. Bunca sinek yanlış yapıyor olamaz deyip necasetle, pislikle uğraşmak doğru olmaz. Sınavlarda genelde az kişi başarılı olup çok kişi düşük puan alır. Çoğunluk düşük aldı diye çalışmamak, tembellik yapmak doğrudur denilebilir mi?]

Kur'an-ı kerimde birçok hususta çoğunluğun, "insanların çoğu" veya "onların çoğu" ifadesi kullanılarak yanlış yolda olduğu bildiriliyor. Birkaç misal:

Doğru olan dinin Müslümanlık olduğunu çoğu bilmez. (Rum 30, Yusuf 40)

Rızkı Allah'ın verdiğini çoğu bilmez. (Sebe 36)

İnsanların çoğu kâfirdir. (Nahl 83)

Çoğu inanmaz, iman etmez. (Bekara 100, Hud 17, Rad 1)

Çoğu gafildir. (Yunus 92)

Kâfirlerin çoğu akletmez, kafası çalışmaz. (Maide 103)

Kıyametin geleceğine çoğu inanmaz. (Mümin 59)

[İnanmak insan için zaruri bir ihtiyaçtır. İnsanların çoğu bu ihtiyacı hisseder ve arayışa geçer. Şeytan, nefs ve kötü insanlar bunu mümkünse yok etmek ister. Kötülüklerin en kötüsü, Allahü teâlâyâ inanmamak, ateist olmaktır. Nefs, şeytan ve bunlara aldanan kötüler, insanı evvela ateist, dinsiz yapmak ister.]

Nefsin sevdiği, istediği şeylere (Hevâ) denir. Nefs, yaratılışında kötülükleri, zararlı şeyleri sevici ve isteyicidir. Hepimizin nefs-i emmâresi kâfirdir. İmanımızın gitmesini, doğru yoldan sapmamızı istiyor. Dinsizlerin, sapıkların bozuk, zararlı kitaplarını, dergilerini okumamız, yabancıların radyolarını, televizyonlarını dinlememiz için bizi sürüklüyor. Haram olan şeyleri yapmak, sapıkların yalanlarına inanmak ve kafirlerin âdetlerine, modalarına uymak, nefslerimize tatlı geliyor. İbadet yapmak ona güç geliyor. İşte bunun için, kâfirlik ve sapıklık her yere kolayca yayılıyor. Allahü teâlâ, hadis-i kudsîde buyuruyor ki, (Nefsinizi düşman biliniz! Nefsleriniz bana düşmandır). Nefsin sevdiklerini yapmamak büyük cihaddır. Çok sevabdır.

Âhır-zaman yaklaşdıkça, küfür alametleri, bidatler çoğaldı. İslam düşmanları, fen adamı, din adamı şekline girip, gençler aldatıldı. Bunlara (Zındık) denildi. Fen adamı şekline girip aldatanlara (Fen yobazı), din adamı şekline girip aldatanlara (Din yobazı) denildi. **Dinsizlik, irtidâd, nefslere uyan azgınlara, diktatörlerin işlerine yaradığı için, bu felaketi körüklediler.**

[Köpek balığı örneğini hatırlayacak olursak, kafesten rahatsız olanlar elbette olacaktır. Mesela köpek balıkları kafes içinde belgesel çekilmesine karşı çıkacaktır. İnsanları serbest bırakmak lazım, herkesin özgür olması gerekir diyecektir. Tıpkı bunun gibi azgınca, hayvani bir hayat yaşamak isteyenler de İslamiyet'e karşı çıkacaktır, onun yayılmasını istemeyecektir. Eğer bunu başaramazsa doğru dine inanmasına engel olup yanlış dinlere kaymasını sağlayacaktır. Şayet bunu da başaramazsa doğru dine doğru olarak inanmasını engelleyecektir ve bidat yani sapık yollara kaymasını sağlayacaktır.]

Bunun bir vesikası olarak Türkiye gazetesinde 26.12.2003 tarihinde yayımlanan bir makale aşağıda yer almaktadır:

Vatikan ve Kiliseler Birliği adına "Dinlerarası Diyalog" fikrini ortaya atan misyoner teşkilatının lideri Louis Massignon'un Misyonerler Zirvesinde yaptığı konuşma aynen şöyledir:

"Müslümanların herşeyini tahrif ve mahvettik. Dinleri, inançları, ahlakları, dine bağlılıkları ve insani duyguları mahvoldu. Onların milli manevi değerlerini Batı medeniyeti potasında eriterek kendimize benzettik. İslamiyetten uzaklaştırdık. İslamiyeti öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı ve Kur'an-ı kerim öğrenmeyi suç ve gericilik olarak göstermeyi başardık. **Artık çoğu hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. Ehl-i sünnet itikadı başta gelen düşmanımızdır. Bu itikadı geçmişte sapık inançlara kanalize ettik. Son yıllarda ise Müslüman görünen bazı ilahiyatçılarla 14 asırlık dinlerini, itikadlarını, ibadetlerini tartışır hale getirdik. Derin bir boşluğa düşürdük.** Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha kolaylaştı. Maaş bağlayarak, vize vaadi, yurt dışında iş imkânı hatta cinselliği kullanarak Müslümanları Hıristiyan yapınız..."

M. Necati Özfatura 26.12.2003

Allahü teâlânın Peygamberi Muhammed aleyhisselam, insanların nefslere uyararak, islamiyeti değiştirmeğe kalkışacaklarını haber verdi. (Ümmetim yetmişüçe ayrılacak, yalnız biri Cennete gidecek) buyurdu.

[Peygamberler tarihini inceleyecek olursak insanoğlunun hep benzer şekilde aldandıklarını, aldatıldıklarını görürüz. Mesela Adem aleyhisselam'ın iki oğlundan Kâbil nefsine uydu, şeytana aldandı ve neticede helak oldu.]

Âdem aleyhisselâmın ilk çocuğu Kâbil ve ikincisi onun ikiz kız kardeşi Aklimâ idi. Bunlardan sonra Hâbîl ve ikizi olan Lebûdâ doğdu. Büyüdükleri zaman, Allahü teâlâ Âdem aleyhisselama Kâbîl'i, Hâbîl'in; Hâbîl'i de Kâbîl'in kız kardeşi ile evlendirmesini emretti. Âdem aleyhisselâm zamânında insanları çoğalmasa lâzımdı. Bunun için, bir erkeğin kendi kız kardeşi ile evlenmesi helâl idi, câiz idi. İnsanlar çoğalınca, buna lüzûm kalmadı. Harâm oldu. Kâbîl'in kızkardeşi, Hâbîl'inkinden daha güzel idi. Bu sebeple Kâbîl, Hâbîl'in kendi kız kardeşi ile evlendirilmesine râzi olmadı. Hattâ, ben, kardeşim ile evlenmeğe daha lâyığım deyince; Âdem

aleyhisselam Kâbîl'e; "Kız kardeşin sana helâl değildir" dedi. Fakat, Kâbîl babası Âdem aleyhisselam'ın sözünü kabûl etmedi ve düşüncesinde isrâr etti. [Neticede şeytana ve nefesine aldandı, kardeşi Habil'i öldürdü.]

Begavî hazretleri şöyle rivayet etmiştir: "Âlimler buyurdu ki: Kâbîl'in çocukları kendilerine, çeşitli çalgı âletleri yaptılar. Oyun, eğlenceye daldılar. İçki içtiler, ateşe tapdılar, fuhuş ve zina yaptılar. Nihayet Allahü teâlâ onları Nuh aleyhisselâm zamanında tufanda suda boğup helak etti."

Musa aleyhisselam Tûr'da iken, Sâmirî adında bir münâfık İsrailoğullarının ellerindeki altınları topladı. Eriterek bir buzağı heykeli yapıp işte sizin ilâhınız budur diyerek İsrailoğullarını aldatınca, buzağıya tapmaya başladılar. Harun aleyhisselam her ne kadar nasîhat ettiyse de dinlemeyip, ona karşı çıktılar.

Musa aleyhisselam Tûr'dan dönünce, bu hâle çok gadaplanıp Sâmirî'yi reddetti ve yaptığı buzağı heykelini yakıp denize attı. Sâmirî de insanlardan ayrı ve uzak, vahşî bir şekilde, başkaları ona yaklaşmadığı gibi, o da başkalarına yaklaşamaz hâlde yaşadı. Bu hâlde bulunan Sâmirî sahrâda perişan bir hâlde helâk oldu. Harun aleyhisselama bu durumu sorunca; "Nasîhat ettim dinlemediler. Az kaldı beni öldüreceklerdi." dedi.

İsrailoğulları Musa aleyhisselam Tur'dan gelip Sâmirî'yi kovunca tövbe ettiler, Tevrat'ta bildirilen hükümlerle amel etmeye başladılar. Putlara tapmaktan vazgeçtiler. Şirkten kurtulup, Allahü teâlâyâ îmân ve ibâdet ettiler.

İsrailoğulları Tih Sahrasında kaldıkları sırada Musa aleyhisselamın bildirdiklerine uymayıp yine taşkınlık gösterdiler. Musa aleyhisselamdan çeşitli isteklerde bulundular. Allahü teâlâ Musa aleyhisselamın duası üzerine, Tih Sahrasında susuz kalan İsrailoğullarına su ihsân etti. Allahü teâlânın emriyle Musa aleyhisselam asâsını yere vurup, on iki tâne pınar fışkırıp İsrailoğulları içtiler. Allahü teâlâ onlara "selva" denilen bıldırcın eti ve "men" denilen kudret helvası ihsân etti. Nihâyet; "Biz bunları yemekten usandık, bakla, soğan gibi hubûbat ve sebze isteriz" dediler.

Bu nîmetlere karşı nankörlük yapan İsrailoğulları, Musa aleyhisselamın Ken'an diyârında bulunan Cebbâr (zâlim) kavimlerle harp etmeleri isteğini de kabul etmediler. Musa aleyhisselama; "Sen ve Rabbin cebbârlara karşı gidip savaş edin." dediler. Musa aleyhisselamın akrabâlarından olan Karun, Musa aleyhisselama karşı iftirâda bulunduğu için malları ve servetiyle yerin dibine battı. İsrailoğulları böyle taşkınlıklar gösterdikleri için Allahü teâlâ onları kırk sene müddetle Tih Sahrâsında kalmakla cezâlandırdı. Kırk sene müddetle Tih Sahrâsında şaşkın ve perişan bir hâlde dolaşan İsrailoğulları, perişan hâlde telef oldular.

Tarih boyunca, her asırda gelen cahiller, kendilerini akıllı, bilgili, eski insanları cahil sanmış. **Âdem aleyhisselamdan beri, her asırda gönderilen dinleri, eski cahillerin sözleri diyerek bozmuşlar, inkâr etmişlerdir.** Kur'ân-ı kerimin birçok yerinde, kafirlerin böyle sözleri bildirilmekte ve cevap verilmektedir. Mesela Müminûn suresinin otuzuncu âyet-i kerimesinden sonra, (Nuh aleyhisselama inanmadılar. Onları suda boğduk. Ondan sonra yarattığımız insanlara, içlerinden Peygamber gönderdik ve Allahü teâlâyâ ibadet ediniz. İbadet edilecek, Ondan başkası yoktur. Onun azabından korkunuz! dedik. Dinlemiyenlerden, öldükten sonra tekrâr dirilmeğe inanmayanlardan, dünya nimetlerini bol bol vermiş

olduğumuz birçoğu, bu Peygamber, sizin gibi yiyip içiyor. Kendiniz gibi bir çok şey muhtaç olan birine inanırsanız, aldanmış, ziyân etmiş olursunuz. Peygamber, size ölüp, kemikleriniz çürüyüp, toz toprak olduktan sonra, tekrâr dirilerek Kabirden kalkacaksınız diyor. Hiç böyle şey olur mu? Ne varsa, ancak bu dünyadadır. Cennet, Cehennem, hep buradadır. Bu dünya böyle gelmiş böyle gider. Öldükten sonra, bir daha dirilmek yoktur, dediler) mealindeki âyet-i kerimeleri gönderdi.

Sual: Japonya, Amerika ve Avrupa'nın dinleri bozuk olduğu halde, dünya işlerinde nasıl başarılı oluyorlar?

Kur'an-ı kerim insanlara iki yol gösterir:

1- Ahiret yolu: İnanarak, severek tatbik eder. Dünyayı da, ahireti de kazanır.

2- Dünya yolu: İnanmasa da, gösterdiği yolda giderse dünyada kazanır, başarılı olur. Aspirin gibidir. Müslümanlar da içse faydasını görür, kâfirler de içse faydasını görür. Kur'an-ı kerimin gösterdiği yolda giden, kâfir de olsa faydasını görür. Allahü teâlâ, (Sadece Müslümana veririm) demiyor, (Çalışana veririm) buyuruyor. Dünyayı kim isterse, ona veririm buyuruyor. Ahireti isteyeneye ise, hem dünyayı hem ahireti veririm buyuruyor.

Kur'an-ı kerimin bildirdiği güzel ahlaka, çalışma prensiplerine uymayan bir millet başarılı olamaz. Başarılı olan gayrimüslimlerde, dürüstlük, çalışkanlık, temizlik var, yalan yok. İnsanların haklarını veriyorlar. Bunlar, Kur'an-ı kerimin emrettiği şeylerdir. Kim uyarsa, o kazanır. Eczaneden bir kutu ilaç alsak, tarifesini okuruz. Tarifeye uygun kullanılırsa faydalı olur, tarifeye uyulmazsa ölüme kadar götürür. Bunun gibi, dünya işlerinin de tarifesi vardır. Dünyadaki bütün işlerin tarifesi Kur'an-ı kerimde bildirilmiştir. Herkes, ona uyduğu kadar başarılı olur. Gayrimüslimlerin başarıları bu yüzdendir. Onların dünya için yaptığı faydalı işlerin hiçbirinin Kur'an-ı kerime aykırı olduğu gösterilemez.

Bazı gayrimüslim fen adamları, dinlerinden uzaklaşınca, başarılı oluyor. Müslüman ismini taşıyan bazı cahiller de, İslamiyet'ten uzaklaşınca başarısız oluyorlar. Buradaki inceliği iyi anlamak gerekir.

Sual: Günümüzde, namaz kılan, oruç tutan, tesettüre uyan Müslümanlara gerici deniyor. Gerici ne demektir?

İslamiyet'ten önce, Arabistan halkı çok vahşi idi. Kâbe'yi çıplak olarak tavaf eder, tesettüre riayet etmez, putlara tapar, kız çocuklarını diri diri toprağa gömerlerdi. Şarapçı, kumarbaz, faizci ve tefeci idiler. İslâmiyet gelince, bunların hepsi kaldırıldı. İnsanlar medenileşti. Resulullah efendimizin vefatından sonra, İslamiyet'i bırakarak dinden dönüp, eski kötülüğe dönenlere mürted ve mürteci [gerici] adı verildi. Dini bırakıp eski rezalete dönmeye irtica [gericilik] dendi.

Bu tâbirler, Tanzimat'a kadar bu manada kullanıldı. Devrimcilerin, evrimcilerin ve ittihatçıların tepki, etki ve yetkisiyle Tanzimat'tan sonra, dini bırakmaya değil, aksine Müslümanca yaşamaya irtica dendi. Namaz kılan, içki içmeyen, tesettüre uyan, kumar oynamayan Müslümanlara gerici dendi. Mürtede, aslını inkâr edene, ahlaksıza, edepsiz, soysuza, ayyaşa, namussuza ilerici denmeye başlandı.

Üniversiteyi bitirmiş, ilim, sanat, ticaret sahibi, her yönüyle kültürlü, ahlaklı, faziletli, kanunlara uyan ve herkese iyilik eden, gerçek bir Müslüman, bu taşkınlıklara katılmadığı için, ona gerici dendi.

Böyle ilericiler, gençleri fuhşa, tembelliğe, dünyada felakete, ahirette de sonsuz azaplara sürüklüyorlar. Aile yuvalarının yıkılmasına sebep oluyorlar. Kısacası, gayrimüslimlerin yalnız ahlaksızlıklarını taklit edenlere ilerici, aydın, medeni, entelektüel diyorlar. Cennete, Cehenneme inanan Avrupalı ve Amerikalı Hristiyanlara gerici demediklerine göre, ne kadar kültürlü olursa olsun, kendi ahlaksızlıklarına uymadıkları için gerçek Müslümanlara gerici dedikleri görülüyor.

Fransızca olan entelektüel kelimesi, aydın, münevver demektir. Aydın ve münevver ise, nurlu, dinin emrine uyan salih Müslüman demektir. Bu kıymetli tâbirleri din düşmanları kendilerine alıyor, Müslümanlara açıkça, (Sen Müslümansın onun için kötüsün) demiyorlar, çeşitli yaftalarla saldırıyorlar. Mesela, dinci, kökten dinci, çağ dışı, gerici, irticacı, çember sakallı, örümcek kafalı, yobaz, mürteci, bağnaz, mutaassıp, tutucu, muhafazakâr, softa, aşırı sağcı, ilkel, şeriatçı, tarikatçı, hilafetçi, padişahçı, saltanatçı, fundamentalist, radikal gibi yaftalarla hakaret ediyorlar. Tesettüre, tesbihe, takkeye, sakala hücum ederek dini kötülüyorlar. Müslümanlığa, hortlatılan kara kuvvet, Kur'an-ı kerime çöl kanunu, ibadete müzik karıştırmaya uygar batı dini, haram işleyenlere sanatçı diyorlar.

Müslüman, bu kelimelerin ne anlama geldiklerini ne maksatla söylendiklerini bilerek dostunu düşmanını iyi tanımalıdır.

Kaynaklar:

Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, Herkese Lazım olan İman, İslam ahlakı, Namaz kitabı, Dinimizislam.com sitesi, Peygamberler tarihi ansiklopedisi, İslam alimleri ansiklopedisi, Türkiye gazetesi arşivi.